

οὐχὶ ἀδιάποδον τῶν παθῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ζῆται λογικῶς, θεαρέστως, καὶ μεταβαίνει ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Αναντιρρήτως ἡ ἀληθῆς εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει εἰμὶ εἰς τὴν σταυρὸν πρᾶξιν τῆς ἀρετῆς.

Βλέπομεν, πολλάκις ἔναρέτους ἀνθρώπους δυστυχοῦντας, καὶ ἔζεναντιας κακοὺς εύτυχηντας. Η εὔτυχια ὅμως διαφέρει τῆς εὐδαιμονίας. Ο εὔτυχης δὲν εἶναι ἐις τοῦτο καὶ εὐδαιμὼν τῆς τύχης, τὰ ἀγαθὰ, κατὰ τὰ ὄποια συνειδήσουσιν οἱ κοινοὶ ἀνθρώποι νὰ μετρῶσι τὴν εὔτυχίαν εἶναι πάντας φαινόμενα ἔξωτερικά καὶ δὲν ἀποκαθιεῖται τι τὸν ἀνθρώπων εὐδαιμονα: διεν δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν λεγομένην εὔτυχίαν μὲ τὴν εὐδαιμονίαν, οὔτε τὴν δυστυχίαν μὲ τὴν κακοδαιμονίαν. Αύναται τις νὰ ἔτι γη πλούτου, ἔζουσίν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀγαθά, καὶ δυνατὸς νὰ πάσχῃ ἀπδιας, νὰ τυραννῆται ὑπὸ τῆς ταραχῆς τῶν παθῶν, καὶ νὰ βασανίζεται ὑπὸ τῆς τύψεως τοῦ συνειδήτου. Αύναται ἔζεναντιας, νὰ ἴναι ἔστερημένος τῶν τυγχρῶν ἀγαθῶν, η καὶ πάσχων ἔναντιας προσκολάς τῶν πεινάσσων, νὰ ζῇ ἀπαράχως εἰς ἔσυτόν. Η ἀληθῆς εὔτυχια καὶ δυστυχία δὲν θεωρεῖται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν η στέρησιν τῶν λεγομένων ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς. Ἐπιβλαχής ἥδονή εἶναι ἔκειν, ητις προξενεῖ ἀπδιαν καὶ λύπην, η καταντῷ εἰς ἀποστροφὴν ἀβλαχής δὲ η μάτις ἀπδιαν ἡ λύπην προενόυσα, μάτι εἰς ἀποστροφὴν καταντῶσα καὶ τοιαῦτη εἶναι τέλος πάντων η ἐκ τῆς ἀρετῆς ἥδονή ποτὲ δὲν καταντῷ οὔτε εἰς λύπην, οὔτε εἰς ἀπδιαν. Η ἀρετὴ εὐφραίνει εἰς τὸ παρόν ἀφίνει μνήμην γλυκεῖαν τοῦ παρελθόντος, καὶ ἐνατενίζει μὲ φαιδρὸν πρόσωπον εἰς τὸ αἰώνιον μέλλον. Τις ἀπόλαμβανων τοιαῦταν ἥδοναν, δὲν εύρισκει ἔσυτὸν ἀλλιθῶς εὐδαιμονίαν; Τις ἐπιθυμῶν τὴν ἔσυτον εὐδαιμονίαν, δὲν θέλει ζητεῖ μετά πάσις προθυμίας καὶ ἐπιμελεῖς νὰ φέσῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν; Αλλ' οἱ πλειότεροι ἀνθρώποι ζητοῦσιν ἔκεινα τὰ ἀγαθά, ἐκ τῶν ὄποιων ἀπολαμβάνουσι φευδὴ καὶ ἐπιβλαχὴ ἥδονήν, καὶ καταστάνονται τῷντι κακοδαιμονεῖς, ἐν φανταζούσιαι ὀλίγας στιγμάς οἵτι εἶναι εὐδαιμονέστατοι. Συγχέουσι τὴν εὐδαιμονίαν μὲ τὴν ἐπίπλαστον εὔτυχίαν, οἵτι ζητοῦσι τὸ κατ' ἐπιφάνειαν ἀγαθόν τέλος πάντων ὅμως ἔρχεται καιρὸς, πλὴν ἵσως ἀνωφελῆς πρὸς ἐπανόρθωσιν καθ' ὃν αἰσθάνονται πικρότατα οἵτι ἡσαν ἀπτημένοι. Τὰ τυγχρὰ λεγόμενα ἀγαθά συντείνουσιν εἰς εὐδαιμονίαν, οἵτινα καλῶς μεταχειρίζωμεθα αὐτά ἀλλ' η καλὴ αὐτὴ γρῆσις εἶναι ἔργον τῆς ἀρετῆς, οὐχὶ τῆς τύχης.

Περὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀγαθοῦ ἔγειναν πολλαὶ ἀμφισσητήσεις μεταξὺ τῶν Στωϊκῶν καὶ Περιπατητικῶν. Οἱ μὲν Στωϊκοὶ ἐφρόνουν ἀγαθὸν, μόνον τὸ ὄρθιον καὶ τίμιον, καὶ εὐδαιμονίαν τὴν ἕσυγχον καὶ ἀτάραχον ζωὴν. Οἱ δὲ Περιπατητικοὶ ἔτατον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ ὡρέλιμον καὶ τὸ ἥδυν διεν ἐστοχίζοντο ταῦτα ως μέρη τῆς εὐδαιμονίας. Οἱ Στωϊκοὶ δημοσιεῖς τὴν ὑπερβολὴν, καὶ κατήντησαν νὰ ἐκλαμβάνωσι τὴν ἀναισθησίαν ως εὐδαιμονίαν ὥστε πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν οἵτι οἱ Περιπατητικοὶ ἐφρόνουν ὄρθιότερον περὶ τῆς ἀνθρώπινης εὐδαιμονίας, ως καὶ περὶ τῆς ἀρετῆς, θεωροῦντες τὴν πρώτην εἰς τὴν τελείαν καὶ μετὰ λόγου πρᾶξιν τῆς δευτέρας. Όρθιον δὲ λέγεται, δι, τι ἔχει λόγου ἐπιστηριῶμενον εἰς τὴν ἀλισφρούσον καὶ ἀπταστον κορίσιν τοῦ λογικοῦ, τίμιον πᾶν δι, τι εἶναι πρέπον εἰς τῆς περιστάσεις καὶ εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν προσώπων, σύμφωνον πάντοτε μὲ τὸν ὄρθιον λόγον ὡρέλιμον, δι, τι

συμβάλλει εἰς τελειωτότησιν ἥμιν, η τῶν περὶ ἥμινς πραγμάτων· ίδού τέλος πάντων, δι, τι προξενεῖ σεμνὴν, ἰλαρχὴν, καὶ ἀμεμπτον εὐθυμίαν. Τὰ τέσσαρα ταῦτα εἰδη τῶν ἀγαθῶν διαφέρουσιν ἀλλήλων, οὐδόλως ὅμως ἀγάπημάρχονται, ἀλλὰ μάλιστα καὶ συνέρχονται εἰς πᾶσαν ἐνάρετον πρᾶξιν. Δέν γίνεται τωόντι οὐδεμία τοικύτη πρᾶξις, ητις νὰ μὴν ἴναι ὄρθη, τιμία, θεῖα, καὶ ὡρέλιμος.

Ἀρετὴ τελεία εἶναι, τὸ νὰ πράττῃ ὁ ἄνθρωπος σταθερῶς τὸ καλὸν διότι εύρισκει αὐτὸν σύμφωνον μὲ τὸν ὄρθιον λόγον καὶ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Παύει λοιπὸν νὰ ἴναι ἐνάρετος, ηστις ἐκ φόβου τιμωρίας πράττει τὸ καλὸν, η φεύγει τὸ κακόν διότι ὁ τοιούτος δὲν παριστάνει εἰς ἔσυτὸν τὴν πρᾶξιν ὡς καλὴν η κακὴν, οὐδὲ ἔχει σλλον λόγον παρὰ τὸν φόβον τῆς τιμωρίας· διεν δὲν μισεῖ τὴν κακὴν ποσῆιν, ἀλλὰ τρέμει τὴν ἐξ αὐτῆς τιμωρίαν, τὴν ὄποιαν ἀν ἥδυντα ν' ἀποφύγῃ, δεικνύει διτὶ ηθελε πράξει τὸ κακόν. Ομοίως ὅταν πράττῃ τὸ καλὸν ὑπὸ μόνης τῆς ἐπίδοσης τῶν βραχείων κινούμενος, δεικνύει διτὶ ηθελε καταρρονήσει αὐτὸν, ἀν δὲν ἥπτει βραχεῖα. Πρέπει λοιπὸν νὰ παρατηρῶμεν πάσας ταύτας τὰς περιστάσεις διὰ νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀληθινὴν καὶ ἐλευθέραν ἀρετὴν ἀπὸ τὴν φευδὴ καὶ δουλικήν.

N. B.

Σ Μ Υ Ρ Ν Α Ι Κ Ά.

Ἐν τῷ πρηλαβόντι ἀριθμῷ τῆς Ιωνικῆς Μελίσσης γράφοντες περὶ Συμροναῖκῶν τροχάδην, παρελείψαμεν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν τοπικῶν ὄνομάτων, σωζομένων η μὴ πάρα τοῖς παλαιοῖς συμγραφεῖσι, καὶ ἄλλα τινα, τὰ ὄποια προσθέτομεν ἐνταῦθα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀναγκαίου τούτου καταλόγου.

Ἀρειλῶος, δ. Ο κοινῶς λεγόμενος ποταμὸς τοῦ Βουρνόβα, ἔχων τὴν κυριωτέραν πηγὴν ἀπὸ τῆς λίμνης Σάλης [Κιζηκόλ] ἐπὶ τοῦ Σιπύλου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μελίτιον κόλπον, παρὰ τὴν θέσιν τοῦ παλαιοῦ Σιλλουοῦ. Ο ποταμὸς οὗτος εἶχεν τῶν ποτὲ περισσότερα ὑδάτα. Τώρα δημοσιεῖ τὸ θέρος στειρεύει σχεδὸν καὶ φαίνεται ως χείμαρος. Ομώνυμος αὐτοῦ ποταμὸς εἶναι καὶ ἄλλος πολὺ μεγαλύτερος, μεταξὺ Λιτωλίας καὶ Ακαρνανίας, ο μέγιστος τῶν ποταμῶν τοῦ νῦν βασικείου τῆς Ελλάδος, λεγόμενος κοινότερον Ἀσπρόπεδον [Βουρνόβας], καὶ ὁ Ἀχελώος, καθὼς προείπομεν.

Σάλη, η. Λίμνη μικρὰ τοῦ Σιπύλου ὅρους, παρὰ τὴν ίδαιαν, ἀρχαίαν πόλιν αὐτόθι, καταποθεῖσαν ἐκσεισμῶν κατὰ τοὺς παλαιοὺς συμγραφεῖς, λεγούμενη ὄθωμανιστὶ Κιζηκόλ, ητοι Κορασία λίμνη. Εντεῦθεν ἔχει τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ τὸ θέρος πρὸς ἀξέδευσιν τῶν κήπων η πλησίον κωμόπολες Ακροπεδίον [Βουρνόβας], καὶ ὁ Ἀχελώος, καθὼς προείπομεν.

Ποικίλιον, τό. Οὕτως ἔξελληνεστέον, τὸ ως ἐκ τῆς ὄψεως τοῦ τόπου καὶ τῶν αὐτόθι λίθων ὄνοματος θέωμανιστὶ Αλατοσᾶς, χωρίον πρώην μὲν κατοικημένον, νῦν δὲ ἔρημον, ἀπέχον ὀλίγον ἀπὸ τοῦ Ακροπεδίου προσαρκτίως. Πιθανὸν, οἵτι τὸ θέωμανικὸν ὄνομα εἶναι μεταφρασίς τοῦ παλαιοῦ ἐλληνικοῦ, διότι ἡσαν τὸ πάλαι ὄμώνυμοι τόποι καὶ ἀλλαχοῦ καὶ κατὰ τὴν Μικρὰν Αἴσαν.

Σαράγγιον, τό. Οὕτως πιθανῶς ἐλέγοτο πάλαι τὸ νῦν κατὰ παραφθορὰν ὄνομαζόμενον Σαρήγγη, χωρίον περὶ Σμύρνην, οὐ μακρὰν τοῦ Ακροπεδίου. Τὸ δὲ ὄνομα παράγεται ἀναμφιβόλως ἀπὸ τῶν σηράγγων, δηλονότι σπη-

λαίων ἢ σητεών, ὅποια ἱπάρχουσι πιστή κατὰ τὸ Σίτυλον, ὡς καὶ τὸν Ταῦγετον τῆς Πελοποννήσου, τὸνόπιστον διὰ τοῦτο λέγει σηραγγόδη ὁ Στράβων. Σηραγγίου, ὑπῆρχε καὶ θέσις τῆς παραλίας κατὰ τὸν Πειραιόν ἐν τῇ Αττικῇ. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλο μικρὸν χωρίον ὄμονυμον οὐ μακρὰν τῆς Σμύρνης, ὅμοιώς, περὶ τὴν κώμην Γωνίαν (Βουζᾶν), κατοικουμένον ὑπὸ χριστιανῶν.

Γέρασία, ἡ. Οὔτεος ἔξελληνιστέον τὸ χωρίον Ιακάκιν, κείμενον ἐπὶ τοῦ Σιτύλου, μεταξὺ Σμύρνης καὶ Μαγνησίας κατὰ τὴν ὁδὸν, καὶ κατοικούμενον ὑπὸ 40 περί που χριστιανῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες ἔγουσι καὶ ἔκκλησίαν καὶ σχολεῖον καὶ νῶν γραμμάτων. Τόνομα τοῦτο εἶχον τὸ πάλαι καὶ ἄλλοι τόποι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ροιάρ, ὁ. Όνομαστέον ὡς ἐν τῶν αὐτοῖς πολλῶν ἥμινων τὸ θεωρακιστὶ λεγόμενον Ναρδήνιον, χωρίον μικρὸν κείμενον μεταξὺ Θινούδων (Χαζιλαρίου) καὶ Ακροπεδίου [Βουργάρα], κατοικούμενον δὲ ὑπὸ 15 μόλις χριστιανῶν οἰκογενειῶν, πλειστέρων δὲ ὄθωμανῶν καὶ ὀλίγων Λατίνων. Οἱ ἡμέτεροι αὐτόθεν ἐκκλησίαζονται εἰς τὰ Οίνουδα, μηδ ἔχοντες εἰσέτες ἐκλησίαν.

Θεομήσιοι, τό. Ἱσως οὕτως ὄνυμαζετο καὶ πάλαι ἀπὸ τῶν αὐτοῖς που θερμῶν, τὸ νῦν ὄθωμανιστὶ λεγόμενον Λουζάρι, χωρίον ἀπέχον 3 ὥρας ἀπὸ Σμύρνης, καὶ κατοικούμενον ὑπὸ 20 περίπου χριστιανῶν οἰκογενειῶν, καὶ πλειόνων Θιωμανῶν. Αὐτοῦ ὑπάρχουσι καλαὶ καὶ εὐθειναὶ γαῖαι, ὡστε ἀλπίζεται νὰ κατοικηθῇ καλῶς τὸ χωρίον τοῦτο, ἀφοῦ καθιδρυθῇ ἡ νῦν ἀνεγειρομένη ἐκκλησία. Τὸ Θεομήσιον πιθανῶς ἔσεται ποτὲ ἐκ τῶν καλλιστών τῆς Σμύρνης ἔξοχῶν.

Θεραπότιοι, τό. Οὕτω δυνάμεθα νὰ ὄνομάσωμεν τὴν κατ' ἓτος πανηγυρίζομένην ὑπὸ τῶν Σμυρναίων καὶ τῶν περιοίκων χριστιανῶν ὥραιαν θέσιν τῆς Σμυρναίας πεδιάδος, μεταξὺ Ρόπανος, Περικλύτων καὶ Λαυρίας, ὅπου ὑπῆρχε τάφος καὶ ναὸς τοῦ ἀγίου Θεράποντος, ἐπισκόπου Κύπρου. Ηθέσις αὕτη φαίνεται μᾶλλον τοῦ 'Ροπῶνος κατοικησίας, καθὸ ὑγιεινότερα καὶ εὐκολώτερον κοινωνοῦσα μετὰ τῶν εἰρημένων τριῶν χωρίων, καὶ θέλει κατοικηθῇ ποτε ἀναμφιθόλως, ἀφοῦ ἀνεγερθῇ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἅγιου Θεράποντος.

Λαυτρόδα, ἡ. Ἐκ τίνος ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι πιθανῶς οὕτως ἔλεγετο ἡ θέσις τὸ πάλαι ὅπου νῦν τὸ ὄθωμανικὸν χωρίον Ισικλάρι, σημαίνον λαυτράς εἰς τὴν Θιωμανικὴν γλῶσσαν, καὶ διὰ τοῦτο ματαφρασθὲν Λαυτρηθῶν ὑπὸ τοῦ Οίκονόμου. Ἐκ τοῦ λάμπω τρίματος παρήθησαν ὡς γνωστά, πολλὰ παλαιὰ τοπικὰ ὄνταστα, καὶ δὲν εἶναι παραδόξον ἀν τὸ Θιωμανικὸν ἦναι μετάφρασις τοῦ ἀπωλεσθέντος ἐλληνικοῦ ὄνταστος.

Μελητία, ἡ. Όνομαστέα ὡς εἴπαμεν ἀλλαχοῦ, ἡ ὅπις οὐεν τοῦ Πάγου κοιλά, δι' ἣς ῥέει ὁ Μέλης, ὡς ἐρρέθη καὶ Μελητίος κόλπος ὁ εἰς αὐτὸν ἐκβάλλων ποταμὸς τῆς Σμύρνης. Οὕτω θέλει ὄνομασθη ἀναμφιεύσως καὶ τὸ χωρίον, ὅπου ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἀν συγοικισθῆ ποτε.

Κοράκιοι, τό. Όρος πρὸς λίστα τῆς Σμύρνης, τοῦ ὅποιον ἡ δίκρανος κορυφὴ λέγεται κοινῶς Δύω Ἀδέλφια, ὅφωμεν ἐκ τοῦ Ἀλιπέδου.

Ἄγραμενορέα, τά. Λοιπότερα θερμῶν ὑδάτων ὑπογείων μεταξὺ Σμύρνης καὶ Κλαζομενῶν [Σκάλας Βουρλῶν], παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ περὶ τὸ Ἀχίλλειον [Ἐξώκαστρον], λεγόμενον κοινότερον Λιντσά ητοι Θερμά.

Δαργοῦς, ὁ. Πολίχνη τὸ πάλαι καὶ θέσις κοινωνῆς;

μεταξὺ ἀγιλλέρου καὶ Κλαζομενῶν, πιθανῶς περὶ τὸ νῦν χριστιανικὸν χωρίον Μελίσσων [Μπαλτσίκιτ].

Μόρμηκες, οἱ. Σχόπελοι τινὲς καὶ νησίδια μεταξὺ Τήμου καὶ Φωκαίς κλείνοντες τὸν λιμένα τῆς παλαιᾶς πόλεως Λεύκης, καὶ νῦν λεγόμενοι Μορμήκια ὑπὸ τῶν ναυτιλομένων. Ή δὲ Λεύκη εἶναι σήμερον χωρίον χριστιανικὸν σώζουσα τὴν ἀρχαίαν.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΛΙΚΙΑΙ.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ.

Τὸ παιδίον ημπτορεῖ νὰ ἔη ἡδύτητας, χάριτας, καὶ θελγυτρα, ἀν σφαλερὲ ἀνατροφὴ δὲν ἐμπόδισε τὰς κινήσεις του, ἀν ἡ φύσις μόνη ἀνέπτυξε τὰ μέλη του ἐλευθέρως, καὶ ἄν ἔκρης χρῆσιν δὲν τῶν τέλεων τῶν ἀνηκούσων εἰς τὴν τρυφεράν αὐτὴν ἡλικίαν, τὴν φίλην τῆς ταραχῆς καὶ μεταβολῆς παντὸς εἴδους. Αἱ πλέον εὐάρεστοι ἀναλυγίαι, δηλαδὴ αἱ φυσικώτεραι, ὑπάρχουσι εἰς τὰ μέλη του δὲν ἔμαθεν ἀκόμη νὰ τὰς συστρέψῃ διὰ τῆς ἔξεως, νὰ τὰς συληρύνῃ διὰ τῆς κράσεως, νὰ τὰς διδῇ παραδόξους στάσεις ἐκ σύνθηκης πολύπονοι ἐργασίαι δὲν τὰς διέφευρον ἀκόμη, οὐδὲ τὰς παρεμόρφωσαν ἢ τὰς ἡλλοίωσαν. Ή χείρ του δὲν μετεγερίσθη ἀκόμη βαρέα ἐργαλεῖα, η ράχη του δὲν ἐκάμφη ἐπὶ τοῦ ἀρότρου ἢ ἐργοστασίου τινός η κόμη του κινεῖται ἀπὸ τὸν ἄνευρον ἐπὶ τῆς ὡραίας φυσιογνωμίας του, χωρὶς νὰ ἀλλαιώσῃ τὸ χρώμα κατ' ιδιοτροπίαν, η νὰ καῆ ἐντέχνως, η νὰ συστέλλεται ἐνίστει γέλωιωδῶς· τὸ δέσμα του δὲν ἡμαρτώθη ἀπὸ φλογερὸν ἥλιον, οὐδὲ διερήγη ἀπὸ τὸ φύγος· η τρικυμία δὲν διῆλθεν ἀκόμη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· η δὲ φαινομένη εἰς αὐτὸν ζωὴ θεωρεῖται ως ὁδὸς ἐστρωμένη ἀπὸ ἄνθη δὲν προβλέπει κίνδυνον η δυστυχίαν ἀναμένοντα αὐτῷ· η θλίψις δὲν ἐρρυτίδωσε τὸ μέτωπόν του, οὐδὲ ἔχασε τὰ ώραια χαρακτηριστικά του. Επὶ αὐτοῦ δὲ διακρίνεται η πρώτη καταγωγὴ τοῦ βασιλέως τῆς φύσεως· η δυσπιστία δὲν ἀνεγάπτει τὸ βάδισμά του, τὸ βλέμμα του ἀνήσυχον, τὸ δύμα προσηλωμένον καὶ καταπληκτικόν· τὸ πνεῦμα τοῦ, ἐλύθερον ἀπὸ προλήψεις καὶ μερίμνας, μόνον εὐχαρίστους ιδέας συνδέει, καὶ φαντάζεται εὐαρέστους εἰκόνας. ἀν ἐλαφροί τίνες λύπαι ταράζουσι τὰς ώραιάς της αἵτινες εἶναι ὑφασμαδί αὐτῷ, αὐταὶ εἰναι ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲν ἐμποιοῦσι κάκμιαν ἐντύπωσιν, διαλύνονται δὲ ταχέως ὅμοι μὲ τὰ προξενοῦντα αὐτὰ ἀντικείμενα· τί λείπει ἀπ' αὐτὸν διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἀκριβεστέραν εἰκόνα τῶν χαρίτων, τῆς φαιδρότητος, τῆς ἡδύτητος, τῶν θελγυτρών καὶ τοῦ χαριευτισμοῦ;

Η ΝΕΟΤΗΣ.

Ηδη μᾶς παρουσιάζεται ἡ θάλλουσα νεότης, η ἡλικία αὐτη καθ' ἓν φυσικαὶ καὶ ἡθικαὶ δυνάμεις ἀναπτύσσονται καὶ ἐπεκτείνονται, τὸ πνεῦμα ἐπιδεικνύεται, καὶ αἱ ἐντυπώσεις ἡθελον εἰσθαι θειότεραι παρ' ἄλλοτε ἀν τὰς συνέδεσε καὶ η σκέψις· η σκέψις, δύναμις ητοις μόνη δύνχται νὰ συλλάβῃ τὰς ἡδεας μας, νὰ προσδιορίσῃ τὰ αἰσθήμα-